

СТЕПАН ГОСТИНЯК

ЛИШЕ ДВОМА ОЧИМА

Степан Гостиняк

ЛИШЕ ДВОМА ОЧИМА

Що написали про рукопис

МАРТІН УШІАК:

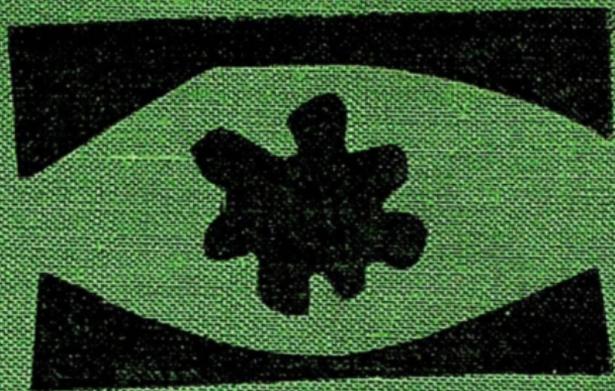
«Тематично торкається актуальних проблем нашої сучасності, зокрема молоді і її почуттів, коли вона вступає у життя...»

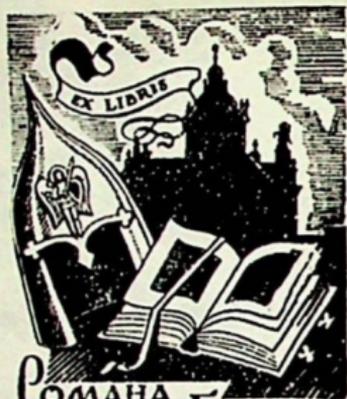
... Не йдеться про моду, або позу, а швидше про прагнення автора виразити свої почуття, внутрішні порухи і враження у формі внутрішнього монологу, в якому шляхом конфронтації свого «я» з іншим світом, «ми» та іншими Гостиняк шукає правду і сенс чи місце в житті...»

АНДРІЙ ЧЕРВЕНЯК:

«... Я вважаю критичну (подекуди навіть нігілістичну) поезію Степана Гостиняка поезією справді партійною, комуністичною...»

Повернення до свого «я» — це водночас повернення до можливості реалізувати суспільний ідеал людини — в нашому випадку ідеал будівника комунізму...»

Романа Геник-
Березовського

СТЕПАН ГОСТИННЯК

**ЛИШЕ
ДВОМА ОЧИМА**

1967

Словацьке педагогічне видавництво в Братіславі,
відділ української літератури в Пряшеві

Художне оформлення Юрія Кресили

Казка про батіг, приманливу зірку, про стадо, шлях та очі

Чим приманливіша зірка, тим висотує побільше крові. Нас жене кудись батіг і велить не спускати зору із приманливої зірки: хто засупротивиться, спустивши зір із неї, хто зазиркне поперед себе або навколо — має справу з батоном.

Стадом біжимо, а кров за нами, з нами — наростаюче бажання глянути на шлях, яким біжимо. Я на мент поглянув: під ногами не дорогу, а навколо що? — безладдя бачив. Ще я не осліп, то й бачив.

Після занять

Сиджу у ліжку й не займаюся значенням сидіння в ліжку.

Тру-ду-ру-ду-ру, тру-ба, ру-ба, ру-ба.

Від талої води обм'якли чоботи, за талою водою — кроків з десять — солов'їний спів.

І що йому, майору, забажалось: «Коли здоровите, сержанте, то дивіться в очі», — каже. «А коли не хочеться!» — кричить моя істота.

В суботу танці у найближчому із сіл — чорнява вміє притискатись.

А чоботи обм'якли справді — ми в сніжки гралися біля будинку і забули про все, бо ще не позабули гратись.

Кіно в казармах демонструє фільм сьогодні з позитивними героями, які б, наприклад, не могли відпочивати в ліжку в часі величезних звершень.

Біжи за ким лиш хочеться — овва, злякаєш! А я своїй любові очі дам і лікуватиму її від однобічних компромісів.

Якось посутеніло надто рано.

Ла-ла-тра-ла, е-е-е.

Беру блокнот, в рядки переливаюсь, ясно відчуваючи, що у віршеві штани цілком ніяк не влізу.

Коли же Гонза хоче в грубці затопити, грішний! Обплямовувати язичком і сонце, а руками бачити свій хрест у ділі — о, так ні, мисливче!

І гамір й біганина за дверима. Який, знов, чорт це кубло розворушив!? Що-о? Командир зове? Його ще домовина не зове?

Встаю, а сонце навпаки — лягає.

Встаю. Не хочеться. А двері: скрип і скрип — як бачити, повторюють уроки наших зубів непогано-Тьху.

Інше ніеляобіду в казармі

Добряче доїться весна — аж двадцять градусів дала. Добре, добре, ви, простоволосі, — а весні тішитись можна й так, що не станете м'яча ганяти п'ять годин підряд попід вікном того, в кого розколюється голова від болю.

І пальці у волосся — і волосся на долівку.

І знай, на відпустку поїду до циганки Віри!

У літньому саду із нею натанцююь, а потім підемо у темряву темнющу, розумієш!

Один, два, три, чотири — ще чотири місяці в казармах.

Та відкотіться вже з м'ячем своїм, щенята, — дуже він потрібен розболілій голові!

А я таки на відпустку поїду до циганки Віри, розумієш! Вона мені свій виноград віддасть і без того, щоб я корчився в різних ролях.

Хвороби, прикросці, конструкція фізична на провал — здається, все шалено закохалося до мене,

лиш до мене!

Та до мене!

Йо-о-ой,

до мене . . .

Знов той тупочолий м'яч! Я вам так його проштрикну, що! . .

Очима спотикаюся на літгазеті, усвідомлюючи, що без вікон все ж таки не можна, хоч ні перша, ні остання із казарм не має вікон.

Ага, погляньте, як скриваються! Дарма, казарми, бачу вас, як розпинаєте моїх два роки іменем когось-чогось.

І не набивай собі ціну — тобі ціни нема. Ще прошу тебе покинути крутіння хвостом, бо їй-право стану мотилем.

Височенна огорожа, шикування і про зброю піклування хочуть, щоб забути, у якому ми столітті.

Ще тобі й боління голови, немов мені і без того замало.

Двійники

Від п'ятниці до суботи — рукою подати,
а від суботи до малої випивки ще ближче
(йдеться про малу, коли не вистачає на велику).

Де скриється солдат перед фельдфебелем, скажи?
Хіба до себе скриється або в суботу в непримітній
корчмі.

Іване, Лойзо, Ірко,
вже маємо у голові від краю і до краю шляху,
і вибриків наших луна

собачим гвалтом повертається.

Та я іще подумати встигаю

перед вступом в колективне лякання піснями,
що падаюча зірка й віра у місійний прихід глузду
є двійники, яких не розпізнати.

У другорядній кав'ярні

Химерні люстра.

Скатертини, наче совість ката.

В кутках: по-двоє, -троє, -четверо — з них
переважно солдафони й молоді дівчата; а з усіх смі-
ється пиво і вино.

Музиканти грають більш на нервах гостей, ніж
на інструментах.

Стільці навколо столу, де сиджу, когось чека-
ють, бідні.

А сусідній стіл пишається такою гарною блон-

динкою, що не наважуюсь і глянути на неї — я всього солдат.

Роздумуючи, пиво п'ю, і одну хвилину мені хороше, а іншу — ні.

Дорогою в казарми

Після дощу опадала втома.

Ми ішли в казарми під породженням сутінок і думок про власне.

Він мені пробурмотів щось по дорозі.

Я, щоб не відстати, щось пробурмотів йому.

Цікавішим було у ті хвилини небо: поміж заходом і сходом розпростерлась круком хмарна полоса; за нею, напрямом на південь, красувалась світла полоса; а потім знову чорна полоса; а потім знову світла — аж над горизонт. І мимохідь напрошувалося питання: ще появиться з-за горизонту хмарна полоса й подальша?

А контроль при вході мляво кинув: «Можна».

Я — не я

Пострижуся високо та й поголюся, най радіють командирські кадри.

Одружуся, гей-гей, одружуся, бо мені дружину тітки відшукали — їм подобається, ех...

Точність! Майте на увазі: з тої миті буду точним для догоди всім майбутнім шефам.

Завжди відступатиму на тротуарах іншим — вимагають правила пристойного поведження.

І не стану розбивати рамок; рамки треба залишати догнивати, рамкам це подобається, рамки можуть ще й мене зробити рамком.

Якщо бідолаха тигр утече із зоо — добровільно стану жертвою його, щоб доказати співчуття голодному та, певне, вислужу симпатії у нього.

Голос мій при зустрічах із голосами іншими колючки скрие до кишень.

Роблячи це, в роки одягатимусь, робитиму, що скажуть, всім сподобаюся, як вовкам усім подобається вівця, толочитиму ногами землю і у той же час обгризла суть захетувимить, що когось уже нема на білім світі, хоч моя подоба й далі толочитиме ногами землю.

Одного незвичайного літа в одне підвечір'я

Літо, ха, а не виходь надвір без піджака.

Якогось генерала завтра зустрічатимуть — то цілий день ревуть, як мавпи. Точно так перед шістьдесятьма роками дід мій, будучи солдатом, Франца Йосифа вітав.

Став на скалку з пляшки — досить глибоко залізла. Ходить, кульгаючи. Ленка, що була із ним, напевно, більш сичала, ніж він сам. Уявляю, як могла питати: «Франтіку, болить?». Має

добру нагороду за домашнє пекло. Певно, зараз після війська з Ленкою одружаться.

О-го-го! — і чоловіки виграли. Американців супокій тепер покине. Радянським би ще в спринтах покращати. Донедавна аж мою мрією було попробувати стометровий спринт. Кілька раз на стадіон ходив, шукав когось, хто би порадив, що і як, але спробуй — знайди. Подумаєш, кланятимусь, мовляв, візьміть мене — я вмію.

В буфет зайти би, часу вистачить якраз, а то таку вечерю хай самі з'їдять. З кнедликом ці чехи подуріли! Ага, щоб не забув про джерсла для радіо спитати. Здобудеш радіо, а через місяць джерела купуєш і — немає. Я б подібних мудрагелів сотворив без ока або вуха.

Генерал їх оглядатиме з трибуни свіжопомальованої — певно, радістю сіятиме (різкий крок і радісне «ура» — герої!)

І півроку не пройшло, як ми вели розмови про політику, про Франца Йосифа, а нині баба вже не мають кому дорікати . .

— А, привіт. Ти ходиш непомічено, мов шпик. І я в буфет так само.

Перед від'їздом у місто

Через десять днів на відпустку. А наших і не повідомлю — ще турботи завдавати. Вже мені в печінки лізе дощ отой. Зачекай-но, стопроцентно зустрічався з цим мотивом. І не здогадаюсь вже, з якого твору. Як гарчало, так гарчить це радіо — у комуналі запоручують за власну працю тільки до порога. Той, в яким її передучора стрінув, їздить десь о другій. Ноги, ніби точені. Іван казав — секретарює. В книжнім магазині продають до вісімнадцять тридцять. Джефферс довго там не простоїть — продавщиця, можливо, не забуде приховати екземпляр. У хмарах ніби про-світи з'явилися. Пошта вже прийшла, чи не прийшла? Нехай і не подумає, що знов піддамся і зайду до неї. Гм, скидається, немовби все це має значення лиш для мене одного. Дзуськи! Видержу. При зустрічах з дівчатами найкраще байдужим, цинічним, безтурботним прикидатися — нехай там що не кажуть. Інженер якийсь. Ну, от, сестри й нема. Коли б горілка клята менше коштувала, то й весілля не було б таким ярмом. Думаю, що цього разу брат не прийде із голодними карманами. Перестало, чи не перестало? Стріха висихає. Файн.

Контроль при вході у казарму

Ще до того у неділю — мука: всяка інша служба краща за контроль при вході у казарму. Прийде «та», і «та», і «та»: «мені того», «мені

того», «мені того», — не знаєш, де у тебе голова. Найвеселішим на тому є настирлива, як муха, думка, чом до тебе інколи не зайде-хтось; а найсумнішим є носіння пістолета, що тобі гойдається на шнурочці, а ти з нього стріляти не умієш.

Вечірні прогулянки

Прогулююся містом, ніби містом,
почуваючи себе голодним трохи, трохи не своїм.

І ніхто мені не заборонить
проходжатись містом, що не місто;
і ніхто мені не заборонить бути
трошечки голодним;
і ніхто мені не заборонить відчуватись
трохи не своїм у місті, ніби місті.

В лісі

Приємний холодок — крізь листя трудно променям
пробитись. А де ж ти взявся — в ліс прийшов
сюрчати?
Букові і сосні не потрібно слів, не треба доказів чи
народився, чи живу, чи маю за кордоном рідню.
Обпертися об бука — ноги не залізні. Так притуле-
ні не можуть бути навіть добрі друзі. Тут
ніхто чужий із мене не вискакує.
Здалося або чув? — тріскаче хмиз. Якась звірина,
певно. Я ж лякаюся, кого не треба.

Увечері

Лампа із-під стелі мовить: ніч.

Ліжко, у котрім лежу, належить не мені.

Завтра треба випрати сорочку на суботу.

Мамин лист став на коліна. — Вже прийду.

Франце Шуберте, тебе транзистор сфотографував, —
при тобі прощаю падолисту я за падосніг.

Очі на усім можливім розіп'яті, тільки не на стелі.

Час таких дівчат, як ти, на пальцях порахує. —

Вечорами у кіно ходили б ми, коли б ходили.

За ціну надмірну — строгий запах яблук.

В білих мурах цілий світ без всіх.

Молока півпляшки обійметься з шлунком,
як не обійметься спокій з баченим і чутим.

Хоч здається, що навколо: ріст, і цвіт, і сміх, —
я питаю: господи, і де ж кінець пустелі тої?

Безсоромні міркування

Аж два були у неї імена, і, цікаво — оба гарні: найдоцільнішим при хрещенні її вважали Веронікою назвати, а при бірмуванні, то — Людмилою. Трохи смішкувато, ні? А може, тільки з-за незвичності оцього в некаталиків, у нас.

Прилипнення до себе мух на музиці позбавлювалася прилипненням до мене. Розуміється, що танці кінчились поверненням із танців. Ні, не сталося того, чого я ждав, як від знайомої на вечір. Військо спричинилося до голоду непереможного у мене, і до ляпаса

було не так уже й далеко. Ну, таке собі дрібне, а гордості до неба!

Інший бік показує, що успіх прийде тільки після безустанного вивчення способів та цілей. А все ж, тоді вже якось міг приманити її...

Уявна погроза кокетці

Кокетко, з задоволенням констатувати мушу: ми з тобою — квит.

Кокетко, при вживанні різних трюків я бажаю від сьогодні тільки все найкраще.

Не боюсь признатись, що мене за ніс добряче поводила ти, кокетко, дечому навчивши.

І спали мої листи, що ними я в слабій хвилини певний ґрунт шукав, однак, як бачити, адресував погано. Ти, кокеточко, спали їх — до одного. Кинути в смітник дозволено також.

Після познайомлення взаємного аж до коріння можемо при найкращому знайомими зостатись. І сьогодні чорними очима вигравай — не вигравай — не виграєш, кокетко, бо не до тебе мені. І, може, так воно, а може, — ні.

Перед сном

З першою як розлучався — думав не інакше. А пізніше виявилось, що я живу і далі. Той лиш ляже, вже тобі й заснув. Неправда, я давніше міг побачити, що не мене чекає — натомість учився за-

кривати очі. Всі вони такі. Та й має рацію — з кохання виживе не довго. Виперу — овва! Наїстися будь-де за гроші можна. А для іншого неважко надибати жінку. Вітер не вгаває. Хоч би відаю, на чім стою. Надто передчасно. Будуть зражені морозом. Та напевно в них. Щодня поважно говорити про погоду, з батьком розглядати політичну ситуацію, систематично напихатись м'ясом і солодощами, — добре, що скінчилось не інакше. На нікому. Що подобатиметься мені, а не комусь; куди бажати буду я, не хтось. І врешті-решт привик. Ще краще, ніж в родиннім колі. Разом. В сільськогосподарській менше їх, та й гарних менше, як у здоровельній. І третина. В пості танцювати?! Правила, немов в черниць. У більше місто попаде таке дівча, то меж не знає. Незабаром перші проліски. Я думав... «Думав, думав, думав, що ти думав!» Ідіоте...

Одного осіннього дня після обіду

В день святої Парасковії листя не лише в повітрі, на деревах і землі, але й у бистрих та стоячих водах.

Неділе п'ятиградусного руху, а допоможи Гостиняку Степану розшукати місце для вогню, в котрому напече картоплі, і біля якого посидить із полем, хмарами та ще з собою самим.

І місце є, і є вогонь — не твій вогонь. О, боже, а бували випадки, коли здавався я гарним, чи вродливим навіть. І ніхто мені це так гаряче не доводив, як брехливе дзеркало. І ниньки

вранці каже: «На мій погляд, очі в тебе неспіваючими стали», я кажу: «А якби справді неспіваючими стали в мене очі, то на світі хтось би це примітив, окрім тебе, ні?»

Коли іду новий сушняк збирати, відчуваю, що повільно виростаю із усякого жіночого сюрпризу, і радніш всього вдаюся до бездумного насвистування неіснуючих мелодій.

Накреслення деяких з причин мого неуспіху в жінок

Тому, що не умію з ними жваво розмовляти про ніщо. Хіба комусь охота тільки так сидіти і мовчати?! Я ж інакше не умію — от і все.

На восьмій поверсі ще в двох — занадто рано спати ходять; мабуть через те, що світло перешкодою знесилоючій праці в ліжках.

Яка святенниця! Бо маю неспокійні руки! Нагодуй їх, то й не будуть. Думаєш, я дерев'яний?

Сказала правду на весіллі Мар'я: і найменша жінка може заспокоїти найбільшого мужчину, навпаки ж — це трудно. Може, я не бачу? — кожна відшукує мужчину, як гору, не карлика, подібного до мене.

Якби Йосиф ще не спав — із дому водку маю. Я б не видержав вивчати і німецьку, і латинську мови, і не знаю ще які питання, одночасно. Та і він, здається, в тих книжках шукає друга. Спати десь на лавочці вже холодно — прийдеться розбудити так чи так.

Метаморфози

1.

Між іншим, план роботи вітру містить також пункт: «Розвіювання зрілих семен». Не іншим шляхом прибував колись у темну ніч до ґрунту вогкого і явір.

Ніщо його в житті більш не позначило, ніж кола, по яких в майбутність утікало сонце.

Хоч не думав явір про сокиру, та вона про нього думала і так-таки знайшла.

2.

А скрипка з явора того хороша вийшла. Звук її наблизивсь до фантазії настільки, що фантазію за хвіст схопити був спроможний; звук її загнздував попідвіконні кроки, а чи дихання у залах.

З боку галасу про більший кусень скрипка зазнавала утиску крутого.

Про її ненависть до бездарних свідчать тріски з неї.

Читання моралі

Радіо, не те, що я до тебе упереджений, та визнай і само: твої вуста продукують часом такі конячі штуки, що не можу слухати тебе — і все. Не можу витримати, як ганебно ти, наприклад, в тіні чужих солідностей займаєшся контрабандою локальних неподарків в музиці, скажімо, чи в літературі.

А що вже говорити про твою майстерність огинати словом! Завдячуючи лиш тобі, багато хто сьогодні гордо носить чорні окуляри, а чи рожеві. Ті, які блукають килькарічною імлю, теж тобі за допомогу б'ють поклони.

Одна порада від біднішого роками: виполощи рот чистою водою.

Зваживши на повноліття твоє, можна сподіватись, що нарешті також усвідомиш, нащо пущене в кімнату і наділене місцем поважного гостя.

Читання за складами

Ду-же хо-чу по-зна-йо-ми-ти-ся з ка-том. Під-куп-лю йо-го, щоб дав мож-ли-вість як-най-швид-ше по-чо-лом-ка-тись зі смер-тю і пе-ре-ко-на-ти-ся на-оч-но, чи ї-ї ко-са гос-трі-ша, а чи мій я-зик. Суд-дя, я-кий ме-не сьо-год-ні з ка-том по-зна-йо-мить, зав-тра го-ло-сом чут-ли-вим із ме-не смі-ти-ноч-ку ос-тан-ню зні-ме. Жін-ці та діт-кам на ра-дість, роз-поч-ну я жи-ти ін ме-мо-рі-ам. То-ді — то ста-ну не-по-миль-ним і у то-му, в чім не по-ми-ляв-ся, і у про-чо-му.

Досить коротка гра із займенниками

І ні я.

І ні ти.

І ні він.

І ні ми.

І ні ви.

Й не вони.

І — ніхто. І ніхто? Так, ніхто,

крім мене, і тебе, і його;

і крім нас, і крім вас, і крім їх,

не відповідний за сльози і сміх.

Зміна настроїв — з хорошого в поганій

Основним завданням подальших годин є утримання хорошого настрою, який не знати звідки взявся. Радуюсь йому, що завітав, не гребував, не позабув, а він, мабуть, мені радий, бо з біса вже хороший!

А час між тим не зволікає і перетікає з дообіднього до післяобіднього. Якраз під час цієї переміни відбувається така пригода: до просторів голови моєї та усіх духовних просторів залізає свиня, рие клумби квітів,

і одна нога у неї — мур тюремний,
друга нога — багнет,
третья нога — демагогія,
четверта нога — мовчання не її,
а вся свиня — непереможність.

Основним завданням подальших годин стає відтепер негачія поганого настрою шляхом кування помсти на того, хто заслужив її. Незрозумілим залишається факт, що ту ж свиню вже кілька разів убивали, а вона живе непереможним джерелом зміни настроїв:

з хорошого в поганий. Кувана мною помста буде,
повно, черговою неудачею у даній справі і останньою
метою в мене.

Діловий лист

Привіт сердечний і сердечна згадка від родини Гостичняк — від батька й матері твоїх.

Пишемо тобі, Степане дорогий,
що ми здорові й нездорові, і тобі здоров'я зичим
кращого.

Я пишу тобі, Степане, що зима триває цілий лютий,
сніг без відпочинку падає, великий він уже, —
приблизно, як минулої зими.

І пишу тобі, Степане,
що купили ми новий диван, і шафу, і стільців чотири,
й люстру за триста п'ятнадцять крон,
і граморадіо за тисячу сімсот. Не виплатили ще.

Десь та й роздобудь для нас пластинки,
п'ять самі купили, три знайшли твоїх,
та ми б радніше, якби то народні.

А за мисник ми вже заплатили тисячу і триста крон.
І вже маємо приблизно все, що й інші люди.

І пишу тобі, Степане дорогий,
що ми одержали дві тисячі ще й триста вісімдесят
крон, то ми здивовані, чи то твої вони, чи ні.

То напиши, якщо твої,
та чи у банк їх нам віддати, чи тобі їх переслати
або що.

Далі ще пишу, Степане,

Хоч тобі і ліньки — намозоль рядочків три-чотири,
най отець радіє.

Ми тобі пересилаєм кусень сала
й кусень шинки, а тістечка
я ніякі не пекла, бо дуже кришиться воно в посылці.
Та коли одержиш, напиши чи вже,
а не щоб як Іван, який нам написав
аж через тижнів шість, мовляв, уже одержав.
Та пишу тобі, Степане,
можеш привести і дівчину, бо гарно вже у нас.
Тільки будемо старатись
якось ще на кахлі роздобути.

То писати більш тобі чого не маю,
тільки знов поздоровляю і живи щасливий.
Ми ж не робимо нічого, тільки
з п'ятої години ранку до десятої години вечора щоденно слухаємо радіо, що так радіємо йому.

Ультракоротка драма на одну дію

Жінка: Та ж, Свистун. Так, Марія. От вони: найстарша — Ганя, посередня, як і я — Марія, наймолодша — Магдаліна (люди польським це ім'я вважають, і цілком можливо, бо кордон, дивіться, за тим верхом). Ах, а хлопчика я призабула — десь надворі він. Василь.

Мій друг: Вам одній із ними трохи важко, ні? Раз ви цього року завагали — від-

давайте на майбутній. Школа-інтернат зоветься. Із директором аж добре я знайомий.

Жінка: Зачекайте-но (і вибігає з кухні).

Я: Магдаліно, я тобі, коли захочеш, перешлю казки українські. В школі перестали викладати українську мову? Ти і так порозумієш, бо ж то так, як ти оце говориш.

Жінка (посміхаючись у дверях): Гляньте, всі вони у мене добре вчаться, хоч у Ганьки трійки появились (Ганька червоніє). Люди ще й глузують з мене, що задумала віддати їх в науку — звичаї такі дурні у нас.

Мій друг: Добре, що новий у вас будинок. Гарний.

Жінка: Вірите, що на моїх турботах він стоїть? Недоїдали діти — піднімалися цеглини. Люди помогли. Признатися, у мене ув Остраві чоловік працює, та додому стежку позабув.

Я: А як же це?

Жінка: А так, що з іншою живе.

Магдаліна: Тато, як прийшли чомусь додому на Різдво, то так їх замішав новий будинок, що аж заблудили (сміх її дзвінкий кінчається загальним сміхом).

ЗАВІСА

Підставлення дзеркала

Жив та й був одного разу бог господь: той, що всемогутний, всевидючий і т. п. Довелось стрічатись — по ділам. От, було, мережаю папір строкатим серцем, в двері стукне, забурмочу: «Кий знов чорт!» — і вчую: «Бог я, а не чорт». І справді — появлявся він і неодмінно ставив запитання: «Що ж ти робиш, рабе мій свобідний?» Неодмінно, вірші пишучи, відповідав я: «Та скубу, от, туску, дядьку, щоб сплести із пір'я вашій дурній славі довші крила». Дерзкість виправдовувало слово «слава». Часто, спитий своєславою, він завивав таку мелодію:

А хоч ти напишеш вірші,
може, й не найгірші,
та без мого проводу ти
не напишеш вірша,
віриш?

Я про все дозволене даю тобі можливість вільно говорити. Говори. Та підожди, а це твої товариші проект хімічного заводу породили? І без проводу могого й підпису, свобідний рабе мій?! Я один, я... ви без мене! Я із вами ще поговорю! Я... О, так я вам знаєте що!» І одного разу в розпалі на те йому відпсвідаю: «Ні, не знаю, господи мій боже, ви один все знаєте, однак Сократ казав, що знає, що єдиний ви не знаєте, що нічогосінько не знаєте». Цього я вже мав остерегтись. Зразу: «Хто такий, Сократ?» — питає. «Свинопас артільний», — мовлю. «Янголи, а де ви

в чорта! Приведіть Сократа; кадрові матеріали принесіть». Янголи через годину докладають, що Сократа вже нема, бо вмер. І ще більше розсівав слину господь: «А як нема! Чому нема! Щоб через п'ять хвилин тут був Сократ!». І постарались янголи, і привели до господа когось, і каже наш господь приведену: «Ти еси Сократ, і ти солгав, що я один не знаю, що нічого-нічогосінько не знаю». І сказав приведений: «По-перше, Ніщше я, а не Сократ; по-друге, не сказав я згадуваних слів, мій боже, — ні, такого не було». І рече господь так на те: «Було чи не було, але було. Мовчать!»

Таке не сниться навіть по ночах.

Казка про Івана, що схотів потрапити з пекла прямо в небо

І не в царстві, і не в государстві, бо у пеклі проклинав життя Іван.

Після вдалих спроб емігрував на матінку-Землю.

Перший погляд на околицю навів його на думку, що останньою зупинкою най буде небо, сперте на гору найближчу. Та й ішов Іван на цю гору, та й утомився, та й нарешті видряпавсь на неї, та й до неба не досяг.

Поразку намагався виправити виступом на вищу гору в сусідстві, що своєю головою заглядала навіть в божу кухню: та й пустився він на цю гору, та й знову втомлювався, та й нарешті вийшав, та й до неба не досяг.

І знову перед ним, підперши небо, появилася гора сусідня: та й пустивсь Іван на цю гору, та й знову втомлювався, та й вилазив же нарешті, та й не досягнув до неба.

І знову перед ним, підперши небо, показалася гора сусідня: та й пустивсь Іван на цю гору, та й втомлювався знову, та й нарешті видряпався, та й не досягнув до неба.

Та й пішов Іван видряпуватися на дальшу, та й пішов видряпуватися на інші дальші, та й понині, може, видирається на інші дальші при умові, що йому в дорозі не ввігнався у ногу терен.

На уроці

(п'єса)

Вчитель: Ну, а нині поговоримо про чотирикутник. Міг би хтось сказати, що таке чотирикутник? А? Так от: чотирикутник це таке, що має кутів два і половину. Ваську, що таке чотирикутник?

Васько: Гм, чотирикутник — це чотирикутник, щось чотирикутне, щось із чотирма кутами.

Вчитель: Не спиш, буває, Ваську? Ти мого пояснення не чув?

Васько: Це таке, що має 9 кутів.

Вчитель (*діти регочуть*): Два із половиною, не дев'ять.

Васько: Три із половиною.

- Вчитель:** Ваську, що ото з тобою? Два із половиною, не три із половиною. Чи втямив?
- Васько:** Два із половиною.
- Вчитель:** Ганнусю, що таке чотирикутник?
- Ганнуса:** Чотирикутник це таке, що має два кути і половиною.
- Вчитель:** Так. Тепер Михайло.
- Михайло:** Чотирикутник це таке, що має два кути ще й половиною.
- Вчитель:** А Сергій?
- Сергій:** Чотирикутник це таке, в якого два кути і половина.
- Вчитель:** Ясно? Ясно. На майбутньому уроці погворимо про шестикутник.

Посадка палиці

- Посадили палицю — не росла.
Поливали палицю — не росла.
Та й придумали садити восени — і не росла.
І як взимку посадили — не росла.
Посадили з іншого кінця — і не росла.
Поливали ще раз стільки — не росла.
Третій ще кінець шукали — не знайшли,
Через те вона і далі — не росла.

Про кермо і тих, що ним керують

Кермом зовється все, чим (окрім іншого) і керувати можна. Зрозуміло, що топір або лоза в прямому слова значенні не є кермом.

Кермом керують руки, у які воно попаде, бо «... керуючим стає звичайно той, хто іншого керуючого вишле пасти вівці Аврааму чи його пов'яже у мотузочку» (цитата із ковбойки).

Можливість покалічення здорових пасажирів непрямо залежна від того, чи шлях керуючому кішка перебіжить.

О, не плачте — все іде та й буде йти нормально: хімік най собі культурою керує і надалі; агроном — коли вже так за тим ридає — най координує і керує запуском ракет; поет нехай дослідженням протонів трошки покерує (практику напевно в практиці здобуде); пастухові личить королівством керувати; філософією, думаю, найкраще керуватиме словобагач і т. п.

Керуючі з кермом в руках позначені старанням тврдо довести, що задній хід неправом позабутий.

Об'ява

Беручи в увагу безустанний ріст потреби в лакуванні, ми — як науково я зову себе — засновуємо фірму Х, яка, зробившись фірмою і стане фірмою, і фірмою хорошою, коли вже не поганою. Отак!

Щоб фірма фірмою була, повинна навіть діяти. Отак.

А через те, що фірма існувати без людей не може, ми — як науково я зову себе — приймаємо до неї навіть і людей, отак.

Тому, що фірма буде лакувальною, приймаємо до неї навіть лакувальників. Отак.

Бувають різні лакувальники. Хороші лакувальники є добрими, отак. Хороші лакувальники не є поганими. Отак. Приймаєм лакувальників, які не є поганими, отак! І що ви скажете, коли ми навіть майстра майстрів лакування приймемо? Отак.

Приймаєм і відмінних лакувальників, які від невідмінних, може, і відмінні (Ні?).

А премії оплачуватимуться за відмінне лакування, що від невідмінного відмінне, може (Бо-о-же!). Ми дамо і більше, якщо буде більше (Брешем — і негрішим).

При лакуванні може чорт вийти з диявола, а з ангела диявол (Мало?). Коли знайоме щось в перелакованому вигляді очіням зрячим не впізнати, то незрячі можуть і пізнати (В цьому й праці свято).

З чорного на біле, з білого на чорне, з чорного на жовте, з жовтого на синє, з синього на біле, з білого на рябе, з рябого на синє, з синього на біле, на зелене, на червоне, на рожеве, потім навпаки, і знову, і мішати, і мішати, і, звичайно, лакувати.

Про щуку, найсвятішу з риб

І щук би не було, коли б водички не було.

От, мали б слабші рибки більшу силу, як, скажімо, щуки, — перші б не боялись других.

Щука недаремно найсвятіша, бо й ніхто любити ближнього свого з такою силою ще не навчився.

Це щоб голоду позбутись, щуки з'їли піст у перший день життя.

Якщо рибонька якась не побоїться щуки, то й не мусить.

Кесарєве — кесарю, щуці — рибка, рибці — щука.

Практика зупцальників

Через те дерева цупко держаться за ґрунт, бо заголя у рай чи в пекло не хочять попасти.

Викрадіть мені з-під ніг весь ґрунт, щоб мав на чому твердо я стояти і повторювать за вами: «Вовк єдиний звір, що має роги».

Плани — побажання

Народився я, як всім відомо, для того, щоб безугавно славословити собак. Далеко попереду в черзі жде мене один чудовий день з медаллю у руках — і я кажу: задля того вже варто волочити ноги. Зорі

чи півонії вирощувати годі — он, яке чудове зологе коритце припливає в приязнь, ніби в порт! Роки, на любовносексуальну запустить мене орбіту, хай побачу, як крихітка буде із товстінням легшати. Гей-гоя, рашпіль роздобуду, ея-гоя, зуби наточу. Ея-гоя ще я научуся, ея-гоя, зв'язувати руки не свої. І де ж мені жити, коли я й не риба й не рак? Погляньте, від заграви, де згорають еретичні сни, мені обличчя розцвітає, наче орхідея. Візьму осінь у служаки, бо у неї бритва добра. Ет, мурую з побажань життя, не-наче пірамідочку із черепів, і забуваю про свіженьке м'ясо — так тоді навіщо зуби я точив, чи тільки задля форми? Чорт візьми, завчити гімн якнайскоріше треба, бо його співають всі ослята, і сороки, й павіани, а мені не знать його, чи що?! Хвилинку, як воно іде? Ага, «Милебідьщукаракадалібудсяк», — хороший гімн, романтики багато.

Ай-я-яй, страшна зараза заповняє світ: кажуть, що якесь розумне слово з невідомої планети прилетіло і бактеріями так і сіє. Та чи в нас в'язниць для нього мало, та чи заслабка для нього бомба-хіросімська на мільйонту! Спитаю в кібернета, що його придумати для перешкодження в його дорозі. Задля строгого додержування плану дня, я мушу це зробити, аж коли наїмся.

Цепхіка троянди в тіні

Хай тисяч раз мене троянда переконуватиме. мовляв, вона і в тіні жити може, — я ні разу не повірю, що не може. Раб спроможний ще не на таке!

Гравюра

Скрипка, піаніно, бубон і субота.

Березень.

Люблю — не любиш — любить — не люблю —

Банальність трикутників.

Космічне зближення, великий піст при повному здоров'ї, імпресивність пива. —

З'єднують нас лиш клозети

та грішний ореол навкіл офіціантки, що стоїть в кухонних дверях, поклику ждучи.

Про гарних та негарних і деякі наслідки, з того випливаючі

На світі є дівчата гарні та негарні.

Гарним набагато легше, ніж негарним — ну, і навпаки.

До гарних дзеркала ласкаві, до негарних дзеркала жорстокі.

До неї шлях шукає триста тисяч слів квітчастих — вона гарна.

До неї шлях шукає триста тисяч прикрих слів — вона негарна.

На танцях: гарним — танці, а стільці — негарним. Основний вид зброї: в гарної — краса, і наполегливість — в негарної.

Гарних славословлять, а негарних? — тих жаліють.

Гарній майже всі зачіски і плаття підходять, а негарній не підходять майже всі.

Гарних перетворює увага в пишних ба жорстоких,

неувага перетворює негарних в скромних ба
прибитих.

Гарним безкаміньний шлях приносить легке щастя,
а негарним шлях трудний трудне приносить
щастя.

Дівчина, яка менс цікавить, дуже гарна.

Листя падає з дерев, а дівчина стоїть під тими деревами

Листя не чекає, чим і відрізняється від тебе;
ну, а раз воно не жде, то не повинне турбуватись
і питанням: «Кого ждати».

Я переконаний, що очі ти одержала для огля-
дання й бачення, а мозгові лани широкополі знову
— для вирощування недуплавих суджень.

Не знаючи тебе, я був уже почав довірювати
думці, ніби після Ярославни Ігоревої не залишилось
і насіннячка.

Волохаті руки точно невизначеного звіра мо-
ляться твоїм можливим не удачам при чеканні іншого
когось, не їх. Ти відповиси їм, що відкликуєш усякі
драматичні вистави у двох і чотирьохкімнатних
квартирах із загостреними вухками сусідів.

Листя не чекає,
матері не хочеться чекати,
: шуканню теж не хочеться чекати,
навіть роки власні не чекають,
ну, а ти стоїш отут з листком на мислячій долоні,
і — чекаєш.

Якби бути трохи інакшим

Полюби мене, як смерть, добре? Або ще трошки більше.

Не порівнюй більш мене з героями, бо не годиться mezi них стрункий дрібний хлопчина, що не знає навіть, чи уміє бути добрим.

І не зволікай, а визволяй мене щошвидше із обіймів проституток та надимлених кав'ярень.

Ти стомилась? Ах, дурна, — правда, що можна: будь-коли приходь і обіпрись банановим тілом об мою струнку думку.

Тільки не задумай наплювати в душу, як зробила це одна, котру я пожалів. Пам'ятай, коли це зробиш ти, то я заріжу твоє щастя із моменту, як це здійсниш, аж до приходу зубатої.

Признатися, страшенно боюсь за тебе: ти собі ціни не знаєш, та я знаю, що найвища границя тої ціни може бути преспокійно найнижчою.

Так, ріжки у мене виростають. Най собі спокійно виростають, — тих дотсркатись не посмій і ти. Чотири сторони стараються відрізати чи хоч би притупити їх: хочать, щоб так було, як лиш вони хочать — та я їм раб, чи що! І ти не смій, кажу.

Маю файний піджак — кортить одягти його і покликати тебе одного разу на танці. Тільки якби бути трохи практичнішим, а то не відаю, з якого кінця розпочати, і нічого по-розумному у мене не виходить, а після здаюсь собі смішним, мов панегірик на куцу особу ще куцішою особою написаний, або як намочена у воді курка.

До однієї дуже конкретної дівчини

Широковуста,

ослаби хоча би кожную третю хвилю — захлинаюся активністю твоїх: душі і тіла.

Ще напередодні нашого знайомства вуха бачили, як язики для тебе навантажували повну фіру гріхів. Та нема нічого, окрім неймовірного скорочення годин, коли з тобою, й неймовірного продовження годин, коли без тебе. Ой, та мусиш бути грішною, бо ти прекрасна — колеш очі. Ой, ніхто не бачив, як атакувать пустир зуміла, що мене полонив, женучи у прірву. Ангеле-хранителю, навчи мене сміятись, я ж тебе навчу без мене умирати.

У вівторок з однією конкретною дівчиною

У вівторок. Повтори. Ага. Спочатку ми надаєм завулки, а відтак нас прохолода вижене на сходи поміж другим поверхом і третім. Розпусти волосся — шпильки все одно розтратиш. Або ні, візьми і шпильки і хоча б одною неспомітно до сорочки комір плаща пришили, щоб після знаходив я ці невинності і усміхався їм. Перед північчю напевно прийде тип Марчелла Мастоаяні, навидзвонюється під дверима півгодини чи й не більше, і лиш ранок припиняє сварки з голосом жіночим. А тоді я навіть був злякався: «Мамо! Ма-мо!» — п'ять хвилин одне і те ж. Хлопчик з дівчинкою вийшли в північ, говорила ти: «За ним», і, справді, йшли за ним. Останньою нас

стріне барманка з-за пульта, хитро скаже: «Тут ми, де й учора!» Ти не знатимеш, куди подіти очі й руки. Світло нас покине, тиша прийде знову, будем, ніби розлучатись, руки розболілі, ноги розболілі, розболіле все.

Нам уже немає допомоги

Зачекай — ще штору. Танцювати підем іншої суботи. Та не бійся. Все ж таки гадали — не втечеш. Але нехай лишень спробують з нас комусь під ноги кинути поліно чи зв'язати крила! Най лишень спробують! І тепер ти бачила: повисувають з вікон пелехаті голови, і, вже пішло, пішло, пішло... Два кроки тут не ступиш, щоб позбутись прицілу ехидних слів, очей, думок. Не заглядай же стільки на годинник — до автобуса ціла година. Ще побудь — я так боюся стін! А знаєш і сама — не маю охоронця, крім присутності твоєї. Тільки вчора мій знайомий чує говорив: неначе-то думки у тебе часто легкі — справді ж бо, вони найлегше підіймаються навстріч моїм. Дякую за ті підстави, на яких основі можу я тебе назвати щедрою у формі ступеня найвищого. То в лісу, то в цієї ось кухонки є можливість бачити, як п'ють себе до смутку дві істоти точки. Ех, уже мені немає допомоги, та й тобі немає допомоги.

Не знаю

Буде перша ночі. Ти не перша.
Будь останньою до подиху останнього. І спи,

Бо заснуло вже й бажання наше.
Ніч, з каламаря прийшовши, знахабніло
дивиться з-під стелі оком риби:
і на дзвони, що моє бажання завжди кличуть,
і на чорну рожу, що годує те бажання.
Довжелезні пошуки знайшли тебе найближчу,
щоб запаморочення зненавиділо всяке порівняння.
Надійшли заручини відомого із дуже невідомим,
і під час твого палання біля мене я не знаю,
чи південним вітром тебе звати, чи норд-остом.

Грішна моя, і які ж ми прекрасно грішні

Радуйся в зачатії гріху свого теж виновная,
радуйся з нас. Уже далеко за спинами ніч із місяцем
віщуючим дощі, коли в конюшини не було ніяких
запоречень, щоб стати нашим вінчальним ліжком.
Я бачив на твоїм обличчі, що гадюки треба жахатися
лише до її солодких укусів.

Їдь побіля мене до туманів, як побіля шляху
ідуть телефонні стовпи. Не втратити, не втратити
оце, що маю, а маю немало, маючи тебе. Але навіщо
даєш всього стільки, щоб іноді воно могло здаватися
безцінною ганчіркою? Ти від мене цьому научилась?
І як же ми, обоє такі навіженні, могли зійтись! Нині
нашими істотами струмує: «Аз єсть господь бог твій,
да не буде іні бозі, крім мене». І якби з цього при-
воду не посміхалась іронічно одна з майбутніх весен,
я би міг робити дещо зовсім інше, ніж ридати від
безсилля.

Короткий погляд учителя за вікно

Клас зі всім, що до класу належить,
в тому числі з кількома десятками нагострених вух,
і, звичайно, з голосом, просвердлюючим барабанні
перетинки.

«Якась духота» — думає той голос за столом
і мимрить про СУЧАСНІСТЬ.

І мимохить свій зір за вікно переносить:

там вишні роздягають фраки,

і не бояться показати голизу до кістя.

Його ж душа настільки не здуріє — будьте певні.

Перший сніг

Ніч без зір була настільки приготована для снігу,
що сніг нарешті випав.

Лиш від дїтлахів не відлетів ще сміх

на другу сторону непрохідної прїрви;

для дорослих сніжна чистота простерлась на землі

анкетним бланком із одним питанням: «Ваша совість
за мене чистіша?»

Кожен мав у ранок той сказати:

— Так.

Чи:

— Ні.

Дорогою до праці

За дверима повно снігу, бр-р, а сонце вмите просвітило дим, що став рожевим, діти з вуличок вливалися у вулицю, де школа, при такій погоді мушу цілий день всміхатись, вже я не змішаю із вином горілку, лиш працюєм та працюєм, ніби живемо для праці, добре, що скінчилася недільна нуда, бр-р.

Одного вечора однієї зими

Відгомін того, що прелогане через власну неповторність.

Ангельськи примітивна думка, чи слапа не могла би статися окрасою мені. За нею інша думка запитує, до якого рівня докотилося мое простацтво.

Ресторан, що характерний безпорадками, у підвечір'я служить для чоловіків не водопоем, лиш чимось подібним. Спів бере за руки дим, а дим — за руки ром, а ром за руки — спів. Особи за столами:

- 1) Михайло Винда -- столяр, власник теці злої;
- 2) Паличак Іван — завідуючий ресторанами в районі разом із трьома хвостами лисячими;
- 3) Дичумин Василь — автомеханік з комунальних послуг і мисливець щонайкращої квартири у містечку;

4) Тібор Лягкі	— мав би бути сторожем порядку; ізольований від розумніших слів;
5) Кечко Володимир	— при нестачі вчителів — учитель; перед роком розлучився із жоною;
6) Пунц Андрій	— робітник вугільних запасів, чекає на автобус, то зайшов зігрітись;
7) Язус Мирослав	— ветеринар; лінивий друг хорошої Марії з чотирма дітьми; нещасний аліментник;
8) Мочура Ваньо	— селянин з Каятки; повертається від суду;
9) Городяр Василь	— службовець у конторі; вчора тут полаявся із другом;
10) Осиф Попиханич	— водій, хлопець радості вічнозеленої; чекає на автобус;
11) Марійовський...	— ім'я уже забув; шахтар в Остраві, холостяк худий;

а дальші персонажі — анонімки.

Щохвилини старт, і то один, то інший в чарочку — шубовість.

Неначе гриби після дощу, з вечора до ночі виростають п'яні голови.

Самовизначення

Не ваш я син, споруди хворі злом.
Я рідний син одної непоміченої сльози
та ніким іще не баченої квітки.

Так зване наближення весни

Ось і легковажний березень, ночі якого не спроможні втекти від кошачого кохання. Сперми настирливо співають:

На повені тепла пливе весна, і буде повно квітів, серед них найкраща буде чорна;
Чорна квітка — рекордсмен в солодошах;
Чорна квітка — затуманювач мозків;
Чорній квітці всі мої цілунки.

Протилежна думка щодо приходу весни є в серця, практика якого каже, що машина, продукуюча тепло, сповільнює свій хід і все частіш псується.

Ішквізиція

Бо пісня підпирала, підпирає, буде підпирати, та тому-то звірі накидались, накидаються, та й будуть накидатись на того, хто нею кличе з чотирьох ставати на дві ноги.

Замовчи, бо голос твій тебе собакою уб'є або в чуже подвір'я кине догнивати. Замовчи, бо той,

кого не любиш, теж тебе не любить, і його нікчемна помста впливає з усвідомлення своїх слячих вух й можливості розрахуватись з дзеркалом, що псказало їх, а ним є голос твій. Замовчи від їхньої руки, коли повинен замовчати.

Да прийде царствіє твоє, поодинокий голосе, що переміг, перемагаєш і перемагатимеш не смерть, а тільки страх із неї.

Казка про вдову

І тіло твоє — не твоє, та й діти твої — мов чужі,
і мова твоя — не твоя, оскорблена вдово, ган-
чірко полюбовника, дітей своїх ніяк не мати,
любов'ю їхньою проклята,
і їм замовчуюча тата,
плече відкинувшая брата,
старанно ставшая на чати
коханця-ката в час розплати,
і тілом й совістю горбата,
на сміх сусідами піднята,
немов живеш у власній хаті:
душа у п'ятах, віра в ката.

Прозора нанорама лемківського села

Вхід в село сторожить Ісус Назаретський (хоч од-
ного дня під час війни настільки власним болем

зайнявся, що не всторожив). Ух та й ух — колонія циганська лускає натугою, притягуючи голим тілом сонце до землиці (буде чим топити не дні, а тижні). Далина, не відати з яких там міркувань, доводить, що на ріні — білі острівці, не гуси. Скошена трава повільно забуває про своє коріння; третього гатунку святом вибито із рук знаряддя праці; кілька білокучерявих хмар несе у безвість з вісім янголів-пенсіонерів, а вільшина майже спить.

Концерт іде, а інструменту рідного не чути

Концерт почався з приходом питання: «То ж вона не вміє чи померла вже, якщо її не чути?» Не вода текла, а роки; я уважно слухав, навчившись, нарешті, пізнавати обличчя оркестральних інструментів. І, уважно прислухаючись, натурально, голосу її чекав; и у хвилини найміцнішого хотіння навіть чув той голос; і був прозваний фантастом за вигадки.

І концерт іде і буде йти. І жде тебе оркестр у свою сім'ю. І ти мовчиш, співавши, може, з іншим інструментом. І мовчиш настільки глибоко, що є підстави сподіватись твоїх обіймів з павутинням, КОБЗО.

Карусель

Над столом ріки то тут, то там зазолотіє рибка — добрий вечір. Добрий вечір мав твої хорощі

очі і хвастався різьбленням великих та малих антен на золотавім фоні. На золотавім фоні пам'ятник полеглим, подолавши призвичаєність, ставав безмовним. Безмовним магнетизмом, виявилось, була просякнута лиш карусель. Карусель приймає гостей та виконує сумлінно власну працю, п'янячи когось, кому в такому виді хочеться сміятись.

З М І С Т

- Казка про батіг, приманливу зірку, про стадо, шлях
та очі, 3
- Після занять, 3
- Інше післяобіду в казармі, 4
- Двійники, 6
- У другорядній кав'ярні, 6
- Дорогою в казарми, 7*
- Я — не я, 7
- Одного незвичайного літа в одне підвечір'я, 8
- Перед від'їздом у місто, 10
- Контроль при вході у казарму, 10
- Вечірні прогулянки, 11
- В лісі, 11
- Увечері, 12
- Безсоромні міркування, 12
- Уявна погроза кокетці, 13
- Перед сном, 13
- Одного осіннього дня після обіду, 14
- Накреслення деяких з причин мого неуспіху в жінок, 15
- Метаморфози, 16
- Читання моралі, 16
- Читання за складами, 17
- Досить коротка гра із займенниками, 17
- Зміна настроїв — з хорошого в поганий, 18
- Діловий лист, 19
- Ультракортка драма на одну дію, 20
- Підставляння дзеркала, 22
- Казка про Івана, що схотів потрапити з пекла прямо
в небо, 23
- На уроці, 24

- Посадка палиці, 25
Про кермо і тих, що ним керують, 26
Об'ява, 26
Про щуку, найсвятішу з риб, 28
Практика знущальників, 28
Плани — побажання, 28
Психіка троянди в тіні, 29
Гравюра, 30
Про гарних та негарних і деякі наслідки, з того
впливаючі, 30
Листя падає з дерев, а дівчина стоїть під тими дере-
вами, 31
Якби бути трохи інакшим, 32
До однієї дуже конкретної дівчини, 33
У вівторок з однією конкретною дівчиною, 33
Нам уже немає допомоги, 34
Не знаю, 34
Грішна моя, і які ж ми прекрасно грішні, 35
Короткий погляд учителя за вікно, 36
Перший сніг, 36
Дорогою до праці, 37
Одного вечора однієї зими, 37
Самовизначення, 39
Так зване наближення весни, 39
Інквізиція, 39
Казка про вдову, 40
Прозора панорама лемківського села, 40
Концерт іде, а інструменту рідного не чути, 41
Карусель, 41

Степан Гостиняк

ЛИШЕ ДВОМА ОЧИМА

Видало Словацьке педагогічне видавництво в Братіславі
відділ української літератури в Пряшеві
як свою 172 публікацію

Відповідальний редактор Лариса Мольнар
Технічний редактор Іван Фіркаль

13/4 — Ухвалено постановою СЦКК № 1268/І-1965 — Видання
перше — Тираж 800 — Здано на виробництво 22 червня 1966 р.
— Видруковано у березні 1967 р. — Папір 5145-01, 80 г — Ви-
друкували Східнославацькі друкарні в Кошицях, завод Пряшів —
Шриффт гармонд Колектив — Z-16*71063

Стор. 48 — ЛА 1,372 — ВА 1,615

67-346-67	Кчс 5,- о.
-----------	------------

601/22-855

Štefan Hostiňák

LEN DVOMA OČAMI

Vydalo Slovenské pedagogické nakladateľstvo v Bratislave
odbor ukrajinskej literatúry v Prešove
ako svoju 172. publikáciu

Zodpovedná redaktorka Larisa Molnárová
Technický redaktor Ivan Firkal

13/4 — Schválené výmerom SÚKK č. 1268/1-1965 — Vydanie prvé
— Náklad 800 — Rukopis zadaný dňa 22. júna 1966 — Vytlačené
v marci 1967 — Papier 5145-01, 80 g — Vytlačili Východoslovenské
tlačiarne, n. p., Košice, závod Prešov — Typ písma garmond Kolek-
tív — Z-16*71063

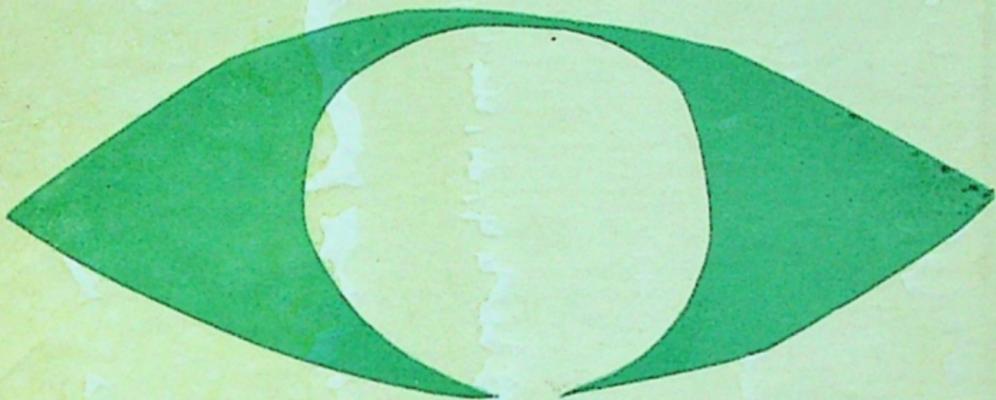
Strán 48 — AH 1,372 — VH 1,615

67-346-67

Kčs 5.- v.

601/22-855

13/4

67-346-67 Kčs 5,- v.

601/22-855